În temple zidite de mâini omeneşti,
Tu, Doamne, nu stai niciodată,

**/: căci Duh şi Lumină
şi Dragoste eşti,
şi Dragostea-i templul
ce Tu-L locuieşti
când ea se păstrează
curată! :/**

În inima-n care credinţa-i veşmânt, şi-n sângele Tău curăţită,

/: Tu vii cu iubire,
Stăpâne Preasfânt,
e singurul templu
dorit pe pământ,
de inima Ta fericită! :/

Atunci când iubirea
adună cu dor
copiii luminii divine,

/: cobori cu grăbire în mijlocul lor,
căci Tu le eşti Templu
şi Har sfinţitor,
şi Templu sunt ei
pentru Tine! :/

Credinţa şi pacea şi-al dragostei jar,
şi viaţa în Duh şi-n lumină,

/: sunt toate lucrări izvorâte din har,
sunt Templu-Adevărului, fără hotar -
umplut cu Fiinţa-Ţi Divină! :/

Aici, în Lucrările Tale mereu,
Tu stai şi-Ţi găseşti desfătare,

/: în ele să stau pe deplin vreau şi eu, căci ele sunt Templul adâncului meu, în care Ţi-aduc închinare! :/